

ВИДАВНИЦТВО „НЕЗАЛЕЖНА УКРАЇНА”

Ч. 1

ЦАРЬ-ГОЛОД

У. Р. К.

Світе тихий, краю милий,
Моя Україно!
Защо тебе сплюндрували,
Защо, мамо, гинеш?

Пекуче сонце, палючі вітри - суховії, морози люті знищили ниви на нашій славній і такій нещасній Україні. Настала осінь, а за нею зима, буйний вітер-москаль повіває з далекої „союзної“ Москви, і від цього льодового подиху гине все живе на Україні...

Немає хліба! Немає хліба на тій Україні, яка перед великою війною півсвіта своїм хлібом годувала.

Що ж то за причина, що ось вже вісім років Україна не виходить з бідного, злиденного життя?

Московські комуністи та їхні прихвостні на Україні всю вину складають на природу: дощів, мовляли, не було, від того й голод. Ні, це неправда! Давно вже є на Україні приказка: „неврожай од Бога, а голод од людей“.

Вже скоро десять років минає, як большевицькі кати з Москви запанували на нашій Україні. Був час на весні 1917 року, коли народня революція скинула царя Миколу, який багато залив нам усім сала за шкуру. Тоді прокинувся й український народ з довгого сну й заявив перед цілим світом, що він хоче жити вільно в своїй Народній Республіці. Центральна Рада у Києві, обрана українським народом, боролася за старі права й вольности України, за ті права, які царі та їхні міністри одібрали у нашого народа. За землю й за волю — ось за що встала вся Україна. Та загребуща Московщина не хотіла визнати нашого права на самостійність. І російський міністр Керенський і російські большевики дивилися на нас однаковим панським оком, як на „хахлів“, яким не треба волі. Не встигли большевики в осени 1917 року скинути Керенського, як зараз же рушили з своїм військом на Україну. Ніде правди діти, — помагали їм де які легковірні українські робітники та селяне. Царська влада навмисне держала наш народ у темряві, бо неграмотному чоловікові важко знайти шлях до визволення. Отож і наслідники царської влади — москеські большевики — знайшли як піддобритися до несвідомих людей на Україні. Комуністи московські йшли на Україну грабувати наш народ, але вони цього не казали нам; проповідували вони, що йдуть „визволяти

українців від буржуазної Центральної Ради". А то ще й кричали на всіх перехрестях, що „красна армія везе красний товар на Україну“.

Як розбили московські комуністи наше українське військо і посунули на Україну, то посунулася на Україну весною 1918 року і німецька армія. Німці теж хотіли достати з України хліба. Отож хоч і помогли вони нам вигнати москалів, але самі скоро скинули Центральну Українську Раду і поставили царського Генерала Скоропадського за гетьмана на Україні. Скоропадський оточив себе російським паньством, яке злучалося з українських селян, одбирало землю, розстрілювало й катувало всіх оборонців волі й самостійности українського народу.

Од 29 квітня аж до 15 листопаду 1918 року панували російські пани-поміщики з Скоропадським, аж доки німці у себе не скинули свого царя Вільгельма. Коли це сталося, то Скоропадський почав шукати собі підпертя у денікінців. Він змовився з іншими московськими панами, які були на Донщині, і заявив у своєму маніфесті, що хоче приєднати Україну до „єдиної неділимої Росії“.

Та не пощастило Скоропадському закінчити свого злого діла. Бо саме в цей час у Білій-Церкві під Києвом почала повстання за народ, за свободу, за землю й права Директорія Української Народньої Республіки. Триста тисяч укра-

їнських селян, робітників та народньої інтелігенції ударили разом на осоружного зрадника Скоропадського. Через місяць вся Україна була чиста од тих московських шашелів, які хотіли поточити живе тіло українського народу. Та недовго потім дихав наш народ вільними грудьми. Як сарана рушили з Московщини російські комуністи. Своім звичаєм — брехнею, провокацією й насильством — вони в друге захопили Харків, Київ та інші українські міста. Українські селяне, скинувши Скоропадського, порозходились собі з війська додому, так, що нікому було як слід боронити рідний край. Мусіло військо Української Народньої Республіки відступити на Захід до Галичини.

Як пішли московські комуністи скрізь по селах з мішками, з торбами та возами, щоб забірати з України для Московщини хліб і скот, курей і свиней, одним словом, як в українській думі співається, що й

„з бідолахи старця
брали кури та яйця“...

то зрозуміли тоді наші люде свою помилку. Згадали тоді українці стару свою приказку: „з москалем дружи, а камінь за пазухою держи“. Але хитрі московські комуністи знали це, тому разом з хлібом пооднімали у нашого народу його зброю — рушниці, кулемети, ґранати. Пробували наші се-

ляне й робітники підіймати повстання проти московського війська, але трудно бити ворога нарізно. Правда, ці повстання помогли війську Української Народньої Республіки, з Головним Отаманом Петлюрою на чолі, взяти від большевиків Київ 31 серпня 1919 року, але замість московських комуністів тепер довелось вести нову війну проти російського Генерала Деникіна. Не видержало українське військо дальшої боротьби. Тому - то в 1920 році вернулися на Україну московські большевики, а знесилена довгою війною з білими та червоними москалями армія Української Народньої Республіки мусіла в листопаді 1920 року відступити за межі України.

З того часу починається найважчий час життя українського народу. Ще то тут, то там в 1921 році засвічувалися вогники повстань проти московських гнобителів, але страшна суша, неврожай і голод прибили народню силу. Пограбовані українські люде гинули тисячами на своїй землі. Нікому було помагати. Одцурався брат брата. Траплялося й так, що голодні батьки та матері їли своїх дітей.

Тим часом, як на Московщині, над Волгою, де тоді був неврожай, большевицька влада й сама помагала голодним і кликала американців на поміч, про Україну комуністи мовчали. Тільки через норвезького капітана Квістінга, який по-

бував на Україні в 1921—1922 роках, довідався весь світ, що Україна просто вимірає з голоду.

Пережила якось Україна страшні роки 1921 та 1922. Засіяли українські робітники й селяне своїми кістками широкі степи. Спустила Україна, ніби татарська орда по ній пройшла. Тільки могили стоять по степах, та наче сумують за тими людьми, що той степ ще недавно орали та засівали зерном.

Потроху вичуняла Україна після тяжкої біди. Три шкури драла московська комуністична влада з українських селяк, та все ж якось жили люде. Настав рік 1928. Москві треба хліба, треба грошей. Не хотів наш селянин продавати свого потом і кровю заробленого хліба комуністам,—так вони живосилом узяли той хліб. Не дивилися, хто бідний, хто багатий, всіх брила Москва,

„А ми дивились і мовчали,
Та мовчки чухали чуби“...

Повимітали московські комуністи зерно з наших комор, вивезли нашу жито-пшеницю до себе в Росію. Була одна надія — на новий урожай. Але прийшов неврожай. Ще так-сяк уродило на Поділлі, на Київщині й на Полтавщині, а на Херсонщині, на Запоріжжі та на Донеччині голодна смерть людям в очі зазирає. Де ж шукати порятунку? Хто нам допоможе?

Коли б Україна була самостійна, то ми самі дали б собі раду. Ті українські землі, де вро-дило, дали б хліба своїм нещасним братам у неврожайних районах. А тепер Москва збирає податки з наших урожайних губерній і все зерно посилає до себе в Росію.

Коли б ми були самостійні, то ми дали б роботу нашим людям, які терплять сд неврожаю, на шахтах, на фабриках, на рудниках. А тепер під московською пятою нам нікуди дітися, бо большевики посилають на Україну з Росії своїх братчиків-кацапів, які скрізь на заводах не пускають українця на роботу. І зостається нашому народові на своїй рідній землі одно-однісієньке „право“: умірати з голоду.

В 1922 році звістка про голод та про випадки людоїдства на Україні зворушила цілий культурний світ і особливо Америку. Але тепер московські кати-комуністи мовчать про голод на Україні, а як світ і дізнається про це, то вже не дасть нам допомоги в лихій годині: світ звик уже до того, що на нашій землі панує неволя, голод і смерть, і думає— „може так і треба?“ Московська влада, на зібрані з нас гроші, має по цілому світі тисячі своїх наймитів, які скрізь у газетах пишуть, що на Україні все добре, що там усього багато, а коли б чого не вистачило, то добродії-комуністи постараться допомогти.

Отже через те, що наш народ не має волі, він не буде мати й землі. Вимірають українці в московській неволі, а на тій землі, де колись жили запорожці, очищаються тисячі десятин для всяких чужих колоній та радгоспів.

„Де нема святої волі,
Не буде там добра ніколи“,

так писав Шевченко.

250 років тому назад жила Україна самостійним життям. Та не було це до впадоби Туреччині, Московщині й Польщі, і вони поділили нашу землю між собою, а щоби була спокійна границя між ними, постановили ці держави зробити всю Правобережну Україну пустелею. Так і сталося. Частина людей перегнали на Лівобережну Україну, частину татари та турки забрали в неволю, так що справді від самого Київа аж до Уманя та до Чигирини й далі стала безлюдна пустеля. Той страшний час назвав наш народ Руїною, бо дійсно зруйнували тоді Україну її воєни.

Теперішня політика московських комуністів має ту саму ціль: зруйнувати Україну, виморити нас голодом, щоби й духу українського не було чути на світі.

Українські громадяне, брати й сестри, селяне, робітники, інтеліґенти! Не даймося катам

на поталу! Ховайте свій загорьований хліб глибше, щоби злодійська московська рука не взяла у вас вашого добра. Помагайте своїм братам українцям з голодного краю, ні фунта хліба московським комісарам та їхнім прихвостням не давайте! Організуйтеся, дорогі брати, сини нашої нещасної Матері-України! Не вірте московським брехунам - пройдисвітам! Готуйтеся до боротьби за волю, за самостійність, за свободу Української Народньої Республіки!

Наша ціль — воля національна, земля селянам. Ми хочемо народоправства, ми боримось проти диктатури комуністичної партії. Ми стоїмо за всенародне голосування, за рівне й таємне виборче право. Ми стоїмо за волю слова, за волю друкованого слова (в газетах, книгах). Ми проти комуністичного насильства над вірою та над школою.

Ми хочемо самостійної України, бо тоді тільки наш народ буде хазяїном у своїй хаті. Самостійна Україна дасть собі раду і буде дбати про свій народ так, щоби голоду на Україні не було ніколи.

Громадяне українці!

Тяжку годину переживає тепер Україна. Але ми не повинні тратити надії на краще майбутнє. Треба тільки не забувати одного: щоби визволитися з ярма—треба знання, треба свідомости, бо тільки свідомі люде знають, хто при-

ятель, а хто ворог. Подивіться — менші народи вибороли собі волю й самостійність. Фінів—3 мільйони, естонців—півтора мільйона, латишів—2 мільйони, литовців—2¹/₂ мільйона, а всі ці народи добилися самостійности, бо не слухали московських провокаторів і боролися з ними. Тільки ми, сорокмільйоновий народ, гинемо в чужих кайданах. Чому так сталося? Бо багато з нас українців не знало свого часу, на початку революції, за що боротися: чи за свою Українську Народню Республіку, чи за большевицьку, радянську. Обіцяли нам московські пройдисвіти рай на землі, то знайшлися такі, що їм вірили. А тепер в нужді, в голоді й холоді покутуємо свою стару помилку та проклинаємо московську владу.

Кожен українець повинен тепер знати, що вся наша біда і голод—від московських большевиків-комуністів. Не треба нам московського панування! Не треба нам московських ні комуністичних, ні царських, ні панських, ні всяких інших кайданів. Нехай живе самостійна, ні від кого незалежна, вільна Українська Народня Республіка!

Збудемось голоду тільки тоді, коли не буде й ноги московських комуністів-гнобителів на Україні.

Од голоду в 1922 році вимерло на Україні більше як два мільйони людей. Скільки ж то їх загине тепер, коли москалі мовчать про голод на Україні, а все, що тільки хочуть, вивозять од нас до себе? Ці мільйони мертвих людей—це жертва ненаситній комуністичній диктатурі від нашої несвідомости, від того нашого ворога, що сидить в нас саміх.

**Український Революційний
Комітет.**

**Прочитавши не ховайте а другім
передавайте**